

Älä tee huorin!

Matt. 5:27-32

27. "Te olette kuulleet sanottavan: 'Älä tee huorin.'

28. Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan.

29. Jos oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se irti ja heitä pois. Sinulle on parempi, että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin.

30. Jos oikea kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä pois. Sinulle on parempi,

että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi joutuu helvettiin.

31. On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa, antakoon hänelle erokirjan.'

32. Mutta minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun syyn kuin haureuden tähden, saattaa hänet tekemään aviorikoksen, ja joka nai hylätyn, tekee aviorikoksen."

Avion rikkova sukupolvi

Jeesus nimitti usein sitä sukupolvea, jonka keskellä hän vaikutti, syntiseksi, pahaksi, epäuskoiseksi ja kieroutuneeksi. Kaikenlaisen siveettömyyden, vääryyden, pahuuden ja seksuaalisen hillittömyyden näkeminen tuotti Jeesuksen puhtaalle sydämele syvää tuskaa ja hän toivoi pian pääsevänsä sen keskeltä pois. Mutta jos katsahdamme omaa sukupolvea, joka on läpeensä kieroutuneen seksuaalisuuden hallitsema, luulen, että Jeesuksella on kaikki syyt kokea syvää vihaa sekä paatumuksen tilassa kaikkinaista siveettömyyttä harjoittavia että siihen välinpitämättömästi suhtautuvaan ja Raamattua vesittävään kirkkooan kohtaan. Hänen viestinsä tämän päivän uskoville kuuluu: *"Joka häpeää minua ja minun sanojani tässä syntisessä ja avion rikkovassa sukupolvessa, sitä myös Ihmisen Poika häpeää, kun hän tulee Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa."* (Mark. 8:38)

Usein kuulee jopa uskovien suusta: "Ei meidän tehtävämme ole tuomita ihmisiä siitä, mitä he makuuhuoneissaan tekevät!" Kuitenkin Jumalan tuomio on tulossa myös ja erityisesti siitä, miten ihmiset rikkovat avion ja harjoittavat haureutta. Ellei uskova seurakunta uskalla tai maineensa vuoksi halua ryvettää itseään julistamalla totuutta myös tämän käskyn alueella, meidän on kaikki syy pelätä Jeesuksen toista tulemusta. Meidän on julkisesti ja yksityisesti kerrottava se, mistä tänä päivänä voi joutua kärkeille:

Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt.Sen vuoksi Jumala on jättänyt heidät sydäntensä himoissa saastaisuuteen, häpäisemään keskenään oman ruumiinsa. He ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, häntä, joka on iankaikkisesti ylistetty. Aamen. Sen tähden Jumala on jättänyt heidät häpeällisten himojen valtaan. Naispuoliset heistä ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen, ja samoin miespuoliset ovat luopuneet luonnollisesta yhteydestä naiseen ja kiihkossaan syttyneet toisiinsa. Miehet ovat harjoittaneet riettautta miesten kanssa ja ovat villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä pitikin saada. Koska heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, Jumala jätti heidät kelvottoman mielen valtaan tekemään sopimatomia. He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, pahuutta, ahneutta ja ilkeyttä, täynnä

kateutta, murhanhimoa, riitaa, petosta ja pahanilkisyyttä. He ovat juorujen levittäjiä ja panettelijoita. He vihaavat Jumalaa, ovat väkivaltaisia ja ylimielisiä, kerskailijoita ja pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia, ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja armottomia. Vaikka he tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka sellaista tekevät, ovat ansainneet kuoleman, he eivät ainoastaan itse tee niin vaan myös osoittavat hyväksymisensä niille, jotka tekevät samoin. (Room. 1:21,24-32)

Kun elämme tällaisen sukupolven keskellä ja Jeesus on varta vasten jättänyt meidät tällaiseen maailmaan todistamaan hänestä sanoin ja teoin, meille uskoville on äärimmäisen tärkeää, ettemme kompromisseja tehden päästä tuota saastaisuutta myös omaan sydämeemme. Siksi Jeesus rukoili ennen ristiä omiensa puolesta ja rukoilee yhä Isän oikealla puolella:

Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. (Joh. 17:14-17)

Samalla kun joudumme taistelemaan ulkoapäin tulevaa saastutusta vastaan ja kohtaamaan vastustusta, kun haluamme pitäytyä Jumalan sanaan ja Jeesuksen selkeään opetukseen seksuaalisuudesta ja avioliitosta, meidän on erityisesti pidettävä huolta sydämeistämme, sillä sieltä elämä lähtee.

Älä tee huorin!

"Te olette kuulleet sanottavan: 'Älä tee huorin.' (tai "Älä tee aviorikosta!") Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin (aviorikoksen) hänen kanssaan. (27-28)

Kun tämän päivän kouluissakin opetetaan, että seksin harjoittamisen saa aloittaa niin pian kuin kokee sen turvalliseksi ja toinen osapuoli suostuu siihen, nuorilla ja monilla vanhemmillakaan ei ole mitään käsitystä siitä, mitä huoruudella tarkoitetaan. Sitä ovat Raamatun mukaan kaikki seksisuhteet ennen avioliittoa, siis myös avoliitto, niin sanottu vapaa seksi, homosuhteet, pornon katselu ja tietenkin avioliitossa puolison pettäminen, moniavioisuus, avoin avioliitto eli useamman kanssa seksisuhteessa eläminen, pedofilia ja eläimiin sekaantuminen. Raamattu opettaa yksiselitteisesti, että seksin harjoittamien kuuluu hyvänä Jumalan lahjana vain miehen ja naisen väliseen elämän kestävään avioliittoon, jossa halutaan myös kantaa vastuuta siitä, että yhdynnän seurauksena voidaan saada lapsia.

"Älä tee aviorikosta" sisältää kiellon kaikkia siveettömyyden tekoja ja niihin kohdistuvia haluja vastaan. Jeesuksen ajan fariseukset ja moni tämän ajankin uskova kuitenkin rajoittaa tulkinnassaan tämän käskyn koskemaan vain itse aviorikoksen tekoa. He väittävät, että jos synti jäi vain sydämen tasolle eikä edennyt teoksi asti, Jumala ei välittäisi siitä. Siksi he pitivät riittävänä sitä, että saattavat sanoa, etteivät he ole aviorikkoja.

Minulle on henkilökohtaisesti tuskallista lukea Jeesuksen sanat, koska tiedän kuinka lukemattomia kertoja olen katsonut naisia himokkain silmin. Joudun siksi jatkuvasti

tekemään parannusta haureuden synnistä ja pyytämään Jeesusta pyyhkimään verellään minun likaisen mielikuvitukseni puhtaaksi. Toistuvasti joudun näkemään, miten minun syntisessä lihassani ei asu mitään hyvää. Minulla ei siksi ole mitään oikeutta tuomita niitä, jotka tekevät aviorikoksen käytännössä tai elävät Jumalan tahdon vastaisissa seksisuhteissa.

Toisaalta julistaessani Jumalan lakia en saa vaieta niistäkään synneistä edellyttäen, että samalla annan Jumalan lain miekan tunkeutua omaan sydämeeni. Meillä on nimittäin helposti vaara osoittaa väärää ymmärrystä syntien harjoittajille, koska itsekkin olemme syntisiä ja päässämme liikkuu paljon saastaisia ajatuksia ja himoja. Jumala ei hyväksy, ei suvaitse eikä vähättele meidän syntejämme silloinkaan, kun näemme, että toiminnan tasolla emme niitä harjoitakaan ja meillä on kiusaus kuvitella olevamme parempia kuin ne, jotka julkisesti harjoittavat haureutta. Ajallisessa merkityksessä on tietenkin suuri ero sen välillä, eletäänkö ulkoisesti käskyjen mukaan vai ei, mutta Jumalan edessä ei ole mitään eroa sillä teemmekö aviorikoksen sydämessämme vai käytännössä. Molemmista tuomio on sama: helvetin tuli.

Kun olen avioliitossa ja ihastun tai jopa rakastun muuhun kuin omaan aviopuolisooni ja alan elättää ajatuksia siitä, että saisin hänet omakseni, elän aviorikoksessa ja joudun sitten päivittäin tekemään siitä Jumalan kasvojen edessä tiliä ja joudun toistuvasti juoksemaan Jeesuksen veren turviin. Jumala voi sitten armossaan vapauttaa noista vääristä ihastumisista tai rakastumisista, mutta usein kysymys on kovasta sisäisestä taistelusta, jossa syntinen liha ja Saatana vetävät voimakkaasti pimeyden suuntaan. Sana lupaa kuitenkin, että noissa kiusoissa voi päästä voitolle Jumalan armon avulla:

Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. (1. Kor. 10:13) Psalmin kirjoittaja antaa ohjeen, miten kestä kiusauksissa:

Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että noudattaa sinun sanaasi. Minä etsin sinua koko sydämestäni. Älä salli minun eksyä sinun käskyistäsi. (Ps. 119:9-10)

Job kuvaa voittoa kiusauksista näin:

Minä olen tehnyt sopimuksen silmiäni kanssa: kuinka voisinkaan katsoa neitosen puoleen! Minkä osan saisin silloin ylhäältä, minkä perintöosan Kaikkivaltialta korkeudesta? (Job. 31:1-2)

Silmä on sekä portti, jonka kautta pahuus tulee sisään, että väylä, jota pitkin se purkautuu ulos. Meidän on siis Jobin tavoin tehtävä liitto silmiemme kanssa – sovittava niiden kanssa, että ne saavat iloita auringonvalon ja Jumalan tekojen katselemisesta, kunhan eivät koskaan kiinnity tai viivy missään sellaisessa, mikä voisi herättää epäpuhtaita mielikuvia tai haluja. Meidän on myös sovittava myös siitä, että jos ne niin tekevät, niiden on kärsittävä siitä katumuksen kyynelten muodossa. Miksi silmät on varustettu luomilla, ellei siksi, että voisimme hillitä turmeltuneita katseita ja suojautua niiden saastuttavilta vaikutuksilta? Jos katseleminen on himoa, niin yhtä syyllisiä ovat ne, jotka koristautuvat ja asettuvat nähtäville tarkoituksenaan tulla katsoetuiksi ja himotuiksi. Ihminen tekee syntiä, mutta Saatana houkuttelee syntiin.

Pahat himot voidaan voittaa vain hyvillä haluilla: Taistelussamme meidän tulee välttää kaikkinaista pornografiaa, jota media on täynnä ja paikkoja ja tilanteita, joissa altistumme kiusauksiin. Toisaalta meidän tulee täyttää sydämemme Jumalan sanalla tietoisina siitä, keitä olemme Jumalan lapsina, uusina luomuksina, joita Pyhä Henki haluaa pyhittää ja puhdistaa voidakseen käyttää meitä Jumalan kunniaksi.

Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta.... Olettehan riisuneet pois vanhan ihmisen tekoineen ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan. (Kol. 3:5,9-10)

Helvettiä parempi vaihtoehto

Jos oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se irti ja heitä pois. Sinulle on parempi, että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin. Jos oikea kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä pois. Sinulle on parempi, että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi joutuu helvettiin. (29-30)

Joskus olen todennut, että kaikkien seurakuntaan kokoontuvien miesten pitäisi olla silmäpuolia, sillä miehet reagoivat naisten kauneuteen hyvin herkästi ja voimakkaasti. Joskus nuorempana kiusauksissani olisin toivonut, että kaikki naiset asuisivat kuussa ja vain miehet maan päällä.

Monet pitävät Jeesuksen käskyä repiä silmä hyperbolana eli ylimitoitettuna ilmaisuna, jolla hän ei tarkoittanut todellista silmän repimistä vaan halusi korostaa, miten äärimmäisen vakavasta asiassa seksuaalisissa kiusauksissa on kysymys. Ymmärän tämän tulkinnan, mutta itse näen, että Jeesus tarkoitti aivan oikeasti silmän ja käden poisheittämistä. Samalla hän tiesi tarkalleen, ettei kukaan meistä siihen kuitenkaan pysty. Jeesus halusi viedä meidät epätoivoon omista mahdollisuuksistamme selvitä kiusausten ja synnin kanssa. Ristillä hän joutui meidän tähtemme menettämään molempien silmiensä valon ja hänen molemmat kätensä naulattiin ristille. Siis Jeesus tarkoitti, mitä sanoi, jotta Jumalan laki murskaisi meidät ja ajaisi meidät lopulta ristin juurelle etsimään pelastusta ja puhdistumista.

Helveti – Jumalan pyhää tulta

Helvetistä puhuminen ei ole suosittua uskovienkaan piirissä. Sitä saatetaan pitää henkisenä väkivaltana, jolla ihmisiä yritetään hallita ja alistaa. Mutta Jeesus itse puhuu kadotuksesta paljon enemmän muin taivaasta. Meidän tulee seurata hänen esimerkkiään. Vaaroista varoittaminen on pohjimmiltaan rakkautta. Sitä paitsi on syntettä, joita meidän tulee kavahtaa pelolla ja vavistuksella. Pyhä pelko auttaa taistelussa juuri haureuden syntiä ja epäjumalanpalvelusta vastaan. Molemmista Raamattu sanoo, että niitä on nimenomaan paettava. Oikea pakopaikka on Jeesuksen pyhä risti.

Puhe kadotuksesta on monelle myös vastenmielistä. Se ei kuitenkaan johdu pelkästään rangaistuksen pelosta, vaikka se löytyykin jokaisesta sydäimestä - tunnustettiin sitä tai ei. Monella on lisäksi vääriä mielikuvia helvetistä. Buddhalaiseen tapaan sitä ajatellaan paikkana, jossa sarvipää ilkkuen kiusaa onnettomia sieluja. Kauhufilmit ja kauhuteollisuus ruokkivat jatkuvasti näitä valheellisia helvettikuvia. Väärät kuvat kadotuksesta tulee hyljätä, mutta samalla on muistettava, että on olemassa helveti. Se on olotila jota kannattaa pelätä. Mitä Raamattu siitä siis opettaa?

Kadotus ei ole sielunvihollisen ja hänen apuriensa valtaa, jolla he kiusaisivat onnettomia sieluja ja nauttisivat heidän kärsimyksistään ja voisivat lisätä heidän tuskaansa. Viimeisellä tuomiolla Jeesus sanoo: *"Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseseen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen."* (Matt. 25:41) Kadotus on Jumalan valmistama paikka, jossa hän antaa oikeudenmukaisen rangaistuksen ja tuomion kohdata nimenomaan Sielunvihollista jo pahoja henkiä. Sitä ei ole valmistettu ainoatakaan ihmistä varten. Kuitenkin Jeesus tuomitsee sinne ihmisiäkin, koska heille ei kelpaa taivas, joka on heitä varten valmisteltu ja jota hän lahjana ihmisille tarjoaa.

Monet ovat pitäneet Raamatun kuvausta kadotuksesta liian kouriintuntuvana. Ruumiillista tuskaa on kavahdettu. Mutta henkinen ja hengellinen tuska on jo täällä ajassa se, mikä ruumiinkin tuskasta tekee sietämättömän. Raamatun mukaan ihmiset joutuvat kadotukseen ruumiin ylösnousemuksen ja viimeisen tuomion jälkeen. Kadotus on siksi sekä ruumiillista, henkistä että hengellistä tuskaa oikeudenmukaisena rangaistuksena ajallisen elämän synneistä. *"Onhan sinulle parempi, että menetät vain yhden osan ruumiistasi, kuin että koko ruumiisi joutuu helvettiin."* (29)

Jokainen ihminen tuomitaan tekojensa mukaan. Syntien suuruutta ei ensi sijassa ratkaise kuitenkaan se, **mitä** pahaa on tehty, vaan **ketä** vastaan pahaa on tehty. Iankaikkisen Jumalan hylkääminen - sitä synti aina on olemukseltaan - tuottaa iankaikkisen rangaistuksen. Kadotettujen tuska nousee tietoisuudesta, että he ovat koko elämänsä rikkoneet rakastavaa ja hyvää Jumalaa vastaan.

Kadotus on iankaikkinen olotila Jumalan enkelien ja Jeesuksen Kristuksen kasvojen edessä. Kadotettujen tuskaa Raamattu kuvaa: *"...hän joutuu juomaan Jumalan viihan viiniä... Häntä kidutetaan tullessa ja rikin katkussa pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Tulesta, joka ihmisiä kiduttaa, nousee savu aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän, ei yön lepoa..."* (Ilm. 14:10)

Kadotuksen tuli ei ole kadotettujen ihmisten himojen tulta, niin kuin usein on annettu ymmärtää. Viimeisen tuomion jälkeen ei tule olemaan mitään syntiä eikä mitään synnillisiä himoja. Kadotuksen tuskan keskeltä ei nouse yhtään kirousta. Raamattu sanoo: *"Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava... ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: 'Jeesus Kristus on Herra'."* (Fil. 2:10-11) Jokainen helvettiin joutuvakin tulee tunnustamaan Jumalan oikeudenmukaisuuden, sen, että hän saa vain sen, mitä hänen tekonsa vaativat.

Kadotus on Jumalan tuli. Pelastetuille Jumala on taivaan ihana rakkauden tuli, mutta kadotetuille iankaikkisesti kuluttava oikeudenmukaisen tuomion tuli. Koska on Jumala, on taivas, sillä taivas on täydellistä rakkauden yhteyttä Jumalaan. Koska on Jumala, on kadotus, sillä se on hänen pyhyytensä, puhtautensa jo oikeudenmukaisuutensa tuli. Koska Jumala on iankaikkinen, niin myös taivas ja kadotus ovat iankaikkiset. Kadotus ei siis ole olemassaolon sammumisia, vaan iankaikkisia eroa Jumalan rakkauden yhteydestä, mutta loputonta yhteyttä hänen pyhyytensä läsnäoloon. Raamattu sanoo: *"Meidän Jumalamme on kuluttava tuli."* (Hebr. 12:29)

Jumala ei tahdo, että kukaan hukkuisi. Hän rakastaa jokaisia luomaansa ihmisiä. Siksi hän antoi oman ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään sinun sijastasi sinun ansaitsemasi iankaikkisen rangaistuksen. Jeesus kärsi sinun sijaisnasi

syntiesi ansaitseman tuskan Golgatan ristillä. Jumala hylkäsi oman Poikansa, ettei hänen tarvitsisi hyljätä sinua. Ristin tuskissa näemme, millainen on kadotuksen tuska. Mutta siellä näkyy myös Jumalan suunnaton rakkaus sinua kohtaan. Säästääkseen sinut hän kävi itse Pojassaan kärsimään sinun syntiesi oikeudenmukaisen tuomion.

Tunnustamalla syntisi ja turvautumalla Jeesuksen uhriin saat kaikki syntisi anteeksi, yhteyden rakastavaan Isään ja varmasti iankaikkisen elämän. Jeesus sanoo:

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Avioero ja uudelleen avioituminen

On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa, antakoon hänelle erokirjan.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun syyn kuin haureuden tähden, saattaa hänet tekemään aviorikoksen, ja joka nai hylätyn, tekee aviorikoksen." (31-32)

Suomessa eletään ei vain ylikorostetun seksuaalisuuden vaan myös avioliittojen ja perheiden särkymisen kulttuurin keskellä. Avioeron saa millaisesta syystä tahansa ja maksumiehiksi joutuvat yleensä lapset. Lasten ja nuoreten mielenterveysongelmat, epäsosiaalinen käyttäytyminen ja myös nuorten rikokset ovat lisääntyneet järkevälle tasolle. Joka kolmas opiskelija tarvitsee terapiaa selviytyäkseen normaalia elämästä. Taustalla on tietysti muitakin syitä kuin avioerot, mutta niiden vaikutus on käsittääkseni suurin yksittäinen tekijä.

Murheellista on se, että myös uskovien keskinäiset avioliitot päättyvät usein eroon. Taustalla ei ole vain vaikeita ongelmia itse avioliitossa vaan se, että yleinen kulttuuri on tunkeutunut uskovienkin arvomaailmaan ja Jeesuksen selvät sanat yksinkertaisesti sivuutetaan usein vielä lohduttautuen sillä, että kyllä Herra kuitenkin antaa anteeksi senkin. Pahinta on se, että väärää avioeroa ei usein edes pidetä syntinä eikä siitä siksi myöskään tehdä parannusta kohtalokkain seurauksin.

Luvussa 19 Jeesukselta kyseltiin yksityiskohtaisesti asiaa näin:

Hänen luokseen tuli myös fariseuksia, jotka koetellakseen häntä kysyivät:

"Onko miehen lupa hylätä vaimonsa mistä syystä tahansa?" Hän vastasi:

"Ettekö ole lukeneet, että Luoja jo alussa loi heidät mieheksi ja naiseksi ja sanoi: 'Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liittyköön vaimoonsa, ja niistä kahdesta tulee yksi liha'? Niinpä he eivät enää ole kaksi vaan yksi liha. Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako." He kysyivät häneltä:

"Miksi Mooses sitten käski antaa vaimolle erokirjan ja hylätä hänet?" Hän vastasi heille:

"Teidän kovasydämisyytenne tähden Mooses antoi teille luvan hylätä vaimonne. Mutta alun perin ei ollut niin. Minä sanon teille: se, joka hylkää vaimonsa muun syyn kuin haureuden tähden ja nai toisen, tekee aviorikoksen ja joka nai hylätyn, tekee aviorikoksen." Opetuslapset sanoivat hänelle:

"Jos miehen suhde vaimoon on tällainen, ei kannata mennä naimisiin." Mutta hän sanoi heille:

"Tämä sana ei sovellu kaikkiin vaan ainoastaan niihin, joille se on annettu. On sellaisia, jotka ovat äitinsä kohdusta syntyneet avioon kelpaamattomina. On myös niitä, jotka ihmiset ovat tehneet avioon kelpaamattomiksi. Samoin on niitä, jotka tavasten valtakunnan tähden ovat tehneet itsensä avioon kelpaamattomiksi. Joka tämän voi itseensä soveltaa, se soveltakoon." (19:3-12)

Opetuslasten reaktio Jeesuksen vastauksiin kertoo saman, minkä monet tämänkin päivän uskovatkin sanoittaisivat: "Jeesuksen opetus on liian armotonta vaikeissa avioliitoissa kärsiviä kohtaan" tai "Totta kai eronneille tulee olla armollinen ja sallia heille uusi mahdollisuus avioitumalla uudelleen." Perusteeksi vyörytetään se, että avioero lopettaa avioliiton, joten uusi avioliitto voidaan aloittaa puhtaalta pöydältä.

Raamattu ei kuitenkaan tue tuollaista ajattelua:

Herodes oli näet käskennyt ottaa Johanneksen kiinni ja kahlita hänet vankilaan veljensä Filippoksen vaimon Herodiaan tähden. Herodes oli nainut hänet, mutta Johannes oli sanonut Herodekselle: "Sinun ei ole lupa pitää veljesi vaimoa." (Mark. 6:17-18) Herodias oli ottanut avioeron ja mennyt Herodes-kuninkaan kanssa naimisiin, mutta Johannes osoitti, että hän oli edelleen Filippoksen vaimo.

Niinpä laki sitoo naimisissa olevan naisen hänen elossa olevaan mieheensä. Mutta jos mies kuolee, vaimo on vapaa laista, joka satoi hänet mieheen. Jos hän miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle, häntä pidetään avionrikkojana. Mutta jos mies kuolee, vaimo on vapaa siitä laista eikä ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle. (Room. 7:2-3) Vasta kun puoliso on kuollut, on lupa avioitua uudestaan. Avioero ei siis nollaa avioliittoa, niin kuin nykyään monet opettavat.

On selvää, että Jumalan lain hylänneet ei-kristityt eivät piittaa Jeesuksen ja Paavalin opetuksesta, mutta murheellista on, että monet uskovatkin, jotka väittävät haluavansa elää Jumalan tahdon mukaan, sivuuttavat hänen sanansa nimenomaan avioliittokysymyksessä. Jeesus sallii avioeron siinä tapauksessa, että toinen puoliso on tehnyt aviorikoksen. Mutta se ei välttämättä tarkoita, että silloin pitää myös ottaa avioero. Jos langennut tekee aidon parannuksen ja puoliset kykenevät rakentamaan uudelleen keskinäisen luottamuksen, avioliitto voi uudistua ja jatkua.

Paavali opettaa seurakuntia, että avioliitto tulee solmia "Herrassa". Sillä hän tarkoittaa, että molempien puolisoitten tulee olla uskovia. Mutta jos ei-uskovan pariskunnan toinen puoliso tulee uskoon, niin Paavali antoi seuraavan ohjeen tälle siinä tilanteeseen:

*Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehensä. **Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa.** Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. Muille sanon minä, ei Herra: Jos jonkun veljen vaimo ei ole uskova ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön mies hylätkö häntä. Ja jos jollakin vaimolla on mies, joka ei ole uskova, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön vaimo hylätkö miestänsä. Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty uskovan miehensä kautta. Muutenhan teidän lapsenne olisivat epäpuhtaita, mutta nyt he ovat pyhiä. Jos puoliso, joka ei ole uskova, eroaa, erotkoon. Veli tai sisar ei tällaisissa tapauksissa ole **sidottu**, sillä Jumala on kutsunut teidät rauhaan. Mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa miehesi? Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi?* (1. Kor. 7:10-16)

Paavali ymmärtää, että ei-uskova puoliso ei välttämättä piittaa mitään Jumalan sanasta vaan toimii kulloisenkin voimassa olevan lain mukaan ja saattaa hyvinkin ottaa eron uskovasta puolisostaan. Mutta jälleen hän osoittaa uskovalle, että avioliitto ei pääty ennen, kuin eronnut kuolee. Siksi jätetyn uskovan tulee pysyä naimattomana siihen asti. Paluu avioliittoon on näin edelleen avoin vaihtoehto.

Mitä Paavali tarkoitti sanalla ”sidottu” tässä yhteydessä. Jotkut tulkitsevat sen tarkoittamaan, että vaimo on vapaa menemään uusiin naimisiin, mutta tulkinta on ristiriidassa juuri edellä sanotun kanssa siitä, että pitää pysyä naimattomana tai sopia miehen kanssa. Paavali tarkoittaa ilmeisellä tavalla sitä, että ei-uskovan hylkäämä puoliso ei ole sidottu Jeesuksen kieltoon ottaa avioeroa, vaikka varsinaista aviorikosta ei tapahtunutkaan.

Paavalin myönnytyistä monet ovat halunneet laajentaa koskemaan esimerkiksi väkivaltaiseen puolisoon, niin että silloinkin saisi myös ottaa eron, vaikka tämä olisikin uskova. Mutta Raamattu ei anna laajentamiselle mitään perusteita. Tässä yhteydessä on tietenkin huomioitava, että on monia tilanteita, joissa yhdessä asuminen puolison kanssa käy mahdottomaksi ja asumusero osoittautuu siksi välttämättömäksi avioliiton korjaamiseksi. Muistan, miten uskonnonopettajani piti aina vasemmassa etusormessaan vihkisormusta, vaikka hän ei kyennyt syvästi psyykkisesti sairastuneen vaimonsa kanssa asua. Hän pysyi vaimolleen uskollisena kuolemaan asti.

Tässä yhteydessä kuulee sellaista opetusta, että sen jälkeen, kun ei-uskova puoliso on hyljännyt uskovan hänen pitää pysyä naimattomana, mutta kun ei-uskova menee uusiin naimisiin, niin silloin avioliitto on lopullisesti ohi ja uskovakin voi mennä hyvällä omallatunnolla uusiin naimisiin. Tästä ajatuksesta on tullut lähes maan tapa, mutta mikään Raamatun kohta ei tue tällaista ajattelua.

Kun naimattomuusvaatimusta eronneelle pidetään julmana ja rakkaudettomana, on hyvä muistaa, mitä Paavali jatkaa: *Vaimo on sidoksissa mieheensä niin kauan kuin tämä elää. Mutta jos mies kuolee, vaimo on vapaa menemään naimisiin, kenen kanssa tahtoo, kunhan se vain tapahtuu Herrassa. Minun mielestäni hän kuitenkin on onnellisempi, jos pysyy yksin. Ja minä luulen, että minullakin on Jumalan Henki.* (1. Kor. 7:39-40) Yksin jääminen, kun ”ihmiset ovat tehneet meidät avioon kelpaamattomiksi” hylkäämällä meidät, ei ole elämän loppu. Paavali näkee jopa siinä mahdollisuuden onneen silloinkin, kun olisi jopa lupa mennä naimisiinkin. Avioliitto ei itsessään takaa onnea, vaikka se oikein hoidettuna on hyvä lahja Jumalalta. Jumalan käytössä ja kuuliaisuudessa Herralle yksinäisen elämä voi kantaa runsasta hedelmää, olla onnellista ja siunaukseksi monille.

Julmuus ja rakkaus

Jumala vihaa avioeroa: *Sillä minä vihaan hylkäämistä, sanoo Herra, Israelin Jumala. Minä vihaan sitä, joka verhoaa vaatteensa vääryydellä, sanoo Herra Sebaot. Olkaa siis valppaita hengessänne älkääkä olko uskottomia.* (Mal. 2:16)

Jos ja kun Jeesuksen opetusta avioliitosta pidetään julmana, niin samalla on muistettava, että vaikka väärä avioero ja uudelleen avioituminen puolison eläessä ovat syntejä, ne eivät kuitenkaan ole syntejä, joita ei voisi tehdä parannusta. Jeesus kär-

si ristillä meidän kaikkien syntiemme rangaistuksen. Hän rakasti viisi kertaa naimisissa ollutta ja avosuhteessa elävää naista ja pelasti hänet. Herra on armollinen myös silloin, kun hän opettaa meille sellaista, mikä ei meidän syntistä lihaamme miellytä. Jeesus tietää, mikä on parasta meille ja lapsillemme ja muille, joiden kanssa elämme. Herran oman ei siksi pidä nousta hänen ja hänen sanansa yläpuolelle.

Nakamuran avioliitto – pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Pastorina joudun usein vihkimään pariskuntia kristilliseen avioliittoon. Vihkimisessä on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnä olevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Kysyn heiltä haluavatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveisinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa. Siinä ei kysytä toisen koulutustasoa eikä omaisuutta, vaan sitä tahtoo-ko hän elää oikein ja puhtaasti toinen toistaan palvellen.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian Misao Takahashi oli kotoisin Niigatasta ja työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Niin sain sitten vihkiä heidät avioliittoon. He asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa ja aamuisin lukivat yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä se hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Mutta ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että kahdeksantena kuukautena Misaolle tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio tässä yhteydessä, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Yamaguchin läänin Hoofun kaupungin seurakunnan pastorina, mutta kun olin heidät vihkinyt ja myös toiminut puhemiehenä kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

En voi unohtaa, mitä tapahtui neljäntenä sairausvuonna. Matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

"Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?" Hämmästyin kovin hänen sanojaan. Tiesin, että japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Kun tämän tiesin kysyin Misaolta:

"Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?" Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

"Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini. Päin vastoin rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Päin vastoin Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole voinut palvella häntä enkä täyttää hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen lainkaan. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa, joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut."

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä vanhan japanilaisen tavan mukaan. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansaakaan. Päin vastoin ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

"Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison."

Kuultuani tämän minä suutuin. Isolla äänellä kysyin:

"Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä? " Hän puisti päätään ja toisti lupanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

"Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassit vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa. On suuri onni, kun saamme ottaa armon vastaan kiitollisina. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä jne. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uuden laisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on

kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkailaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?” Misao vastasi nöyrästi:

”Kyllä, niin on.”

”Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!” Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

”Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi mitä tahansa tapahtua.” Näin hän vakuuttui asiasta.

Tämä oli siis neljäntenä vuonna sairastumisesta. Sitten kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on hyvä niin, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Näissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamuria tapaamassa. Joka kerta tapasin Misao edelleen sairastuneelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut. Vuonna 1946 pääsimme palaamaan Japaniin. Sen vuoden syksyllä Herra johti meitä aloittamaan pioneerityön Kamojiman kauppalassa. Pikku hiljaa seurakunta kasvoi ja minua kutsuttiin puhujamatkoille Tokion ja Osakan alueille. Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatkalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. He asuivat noista kolmesta rakennuksesta vasemmanpuolisessa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti toistakymmentä vuotta häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso i edessäni. Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

”Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.” Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydäme stään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: ”Onpa hienoa!” Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tuntoja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi:

”Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen.” En hevin unohda sitä nöyrää tapaa millä, hän asian kertoi.

Entä sinä?

Oletko sinä tehnyt huorin tai rikkonut avioliittosi? Elätkö yhä Jumalan tahdon vastaisesti avoliitossa? Sitooko sinua pornon katselu? Jos niin on, Herra kutsuu sinua parannukseen. Tunnusta syntisi sen oikealla nimellä Jeesukselle, pyydä sitä anteeksi

sillä perusteella, että Jeesus kärsi Golgatan ristillä myös sinun syntiesi rangaistuksen, siis myös sinun haureellisten ajatustesi ja tekojesi tähden. Pyydä sitten häntä tulemaan elämääsi hallitsemaan sinua, niin että hän Pyhän Hengen voimalla pääsee vapauttamaan sinut synnin kahleista. Koska seksuaaliset himot ovat hyvin voimakkaita, Herra kutsuu sinua myös tilivelvollisuuteen seurakunnassasi. Hakeudu sellaisen sielunhoitajan luokse, joka voi auttaa ja rohkaista sinua taistelussasi seksuaalisia syntejä vastaan kun niihin ehkä uudestaan lankeat. Käytä säännöllisesti rippiä, joka on meille suureksi avuksi tässä taistelussa. Muista myös Jumalan sana:

Paetkaa haureutta. Kaikki muu synti, jota ihminen tekee, on ruumiin ulkopuolella, mutta haureuden harjoittaja tekee syntiä omaa ruumistaan vastaan. Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, hänen, joka asuu teissä ja jonka olette saaneet Jumalalta? Te ette ole itsenne omat, teidät on kalliilla hinnalla ostettu. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne. (1. Kor. 6:18-20)